

1. O slaper, ontwaak!

De flambouwen flikkerden, zodat zwarte schaduwen over de muren gleden. De fluwelen draperieën bewogen traag heen en weer; toch was er geen wind in de kamer. Vier mannen stonden rond de ebbenhouten tafel met daarop de groene sarcofaag die glansde als gesneden jade. Elke man hield in zijn opgeheven rechterhand een vreemd gevormde zwarte kaars, die brandde met een spookachtig groen schijnsel. Buiten was het nacht, en de verdoolde wind hilde door de zwarte bomen. Binnenskamers heersten de flikkerende schaduwen in een geladen stilte. Vier paar brandende ogen starden naar de langwerpige groene kist. Het oppervlak was bezaaid met cryptische, kronkelende hiëroglfen, schijnbaar tot leven gewekt door het flakkerende kaarslicht. De man aan de voet van de sarcofaag boog zich naar voren en bewoog zijn kaars heen en weer als een pen om zo in de lucht een mystiek symbool te schrijven. Toen plaatste hij de kaars in de donkere gouden houder onderaan de kist. Onverstaanbare formules prevelend stak hij zijn uitgemergelde hand in zijn met bont afgezet gewaad. Toen hij zijn hand weer tevoorschijn haalde leek het wel of deze een bal van levend vuur omvatte.

De andere drie mannen hielden hun adem in. De rijzige gestalte aan het hoofd van de sarcofaag fluisterde: 'Het Hart van Ahriman!' De ander legde hem met een dwingend

gebaar het zwijgen op. Ergens begon een hond troosteloos te janken. Steelse voetstappen schuifelden buiten de vergrendelde deur. Geen van de mannen keek echter op van de mummiekist waarboven de man in het met hermelijn afgezette gewaad nu het grote glanzende juweel bewoog, steeds spreuken mompelend die ten tijde van Atlantis al oud waren. De gloed van de edelsteen was zo intens dat de mannen slechts met moeite hun ogen konden geloven, maar met een versplinterend gekraak barstte het gesneden deksel van de sarcofaag als door een onweerstaanbare druk omhoog. De vier mannen bogen zich gretig over de kist en haar inhoud: een verschrompelde gestalte, met dorre vergeelde ledematen, ten dele bedekt met halfvergane windsels.

‘Dat daar weer levend maken?’ mompelde de kleine donkere man rechts van de kist met een korte sardonische lach. ‘Als je hem aanraakt valt hij uit elkaar. We zijn dwaas geweest...’

‘Sst!’ Het dringend gesiste bevel kwam van de man die de edelsteen vasthield. Zweet parelde op zijn hoge blanke voorhoofd; zijn pupillen waren onnatuurlijk groot. Hij boog zich voorover en legde het gloeiende juweel op de borst van de mummie, zonder die aan te raken. Toen deed hij een stap achteruit en staarde met een felle blik in zijn ogen naar de kist. Zijn lippen bewogen in een onhoorbaar gebed.

Het was alsof er in de dode, verschrompelde borst een bol van levend vuur flikkerde en brandde. Sissend, door

opeengeklemdde tanden, zogen de toeschouwers hun adem naar binnen. Want voor hun ogen voltrok zich een afschuwelijke gedaanteverwisseling. De vergane gestalte in de sarcofaag werd voller, langer, groter. De windsels scheurden en vielen in stof uiteen. De verschrompelde ledematen zwollen op en rechtten zich.

‘Bij Mitra!’ fluisterde de rijzige blonde man links van de kist. ‘Het was dus toch geen Stygiër. Dat was in elk geval waar.’ Weer maande een trillende vinger hem tot zwijgen. Buiten in de duisternis jankte de hond niet langer. Hij kreunde zachtjes, als werd hij gekweld door...